

El misteri de l'Ascensió es presta a malentesos. Infantilment, algú es pot imaginar al peu de la lletra el que s'explica als Fets dels Apòstols: Jesús pujant físicament cel amunt fins a perdre's de vista. Cal advertir, però, que amb el llenguatge de la Bíblia ens trobem davant d'una manera de parlar i d'unes imatges que sovint intenten explicar coses que no es poden dir amb paraules.

Així, doncs, ens ha de quedar clar que Jesús no baixa (per Nadal) ni puja (per l'Ascensió). Quan en el credo diem: "...d'avallà del cel", volem referir-nos a la trobada entre Déu i la humanitat (trobada en la qual Déu té la iniciativa i que té lloc en la persona de Jesús) i quan també en el credo diem: "...i se'n pujà al cel" volem expressar la unió inseparable que existeix entre la humanitat i Déu (una comunió que és fruit de la passió, mort i resurrecció de Crist).

L'evangeli d'aquest diumenge, de sant Mateu, no ens parla pas ni de pujar al cel ni de seure a la dreta del Pare, però amb altres paraules ens ve a dir el mateix.

Primer, Jesús convoca els deixebles a Galilea, a dalt d'una muntanya de la qual no es diu el nom. (Ja sabem que a la Bíblia les coses més importants solen passar a dalt d'una muntanya). Els deixebles es prosternen (cosa que només s'ha de fer davant de Déu) i Jesús els diu: "Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra". Llavors els confia la missió de fer deixebles (conversió) de tots els pobles. Aquesta missió consisteix en el baptisme (en nom de la Trinitat) i en l'ensenyament de l'Evangeli (Bona Notícia).

L'evangeli es tanca amb una promesa que reconforta: "Jo seré amb vosaltres cada dia (una presència continuada) fins a la fi dels temps" (una presència sense límits de temps ni d'espai).

Per tant, la festa de l'Ascensió no ens parla pas de l'allunyament del Crist. Més aviat

ens parla d'una nova presència, universal i més profunda, a tot arreu, en cada situació i en qualsevol persona que ens trobem: coneguts i desconeguts, amics i no tan amics, gent com cal i gent que ens inspira confiança... Per això, una primera conclusió que podem treure de la festa d'avui és que ens cal aprendre a veure i a descobrir el rostre de Crist en totes les persones que ens envolten.

Això se'ns ha dit moltes vegades. I és important. Buscar el rostre de Déu ens les persones fa que la nostra mirada canviï. Necessàriament es torna positiva, deixa de ser agressiva, malfiada o orgullosa.

"Aneu a fer deixebles meus de tots els pobles..." No tan sols tenim una missió sinó que també tenim un missatge. Aquest món que ara s'ha descobert tan fràgil, mai no va sobrat de valors evangèlics. El món d'avui necessita, més que mai, grans dosis de gratuïtat i generositat, d'humanitat. Els cristians, si som fidels al que creiem, podem ajudar molt a fer que la vida sigui molt més humana, que la dignitat de la persona sigui més valorada.

Pau VI deia que els cristians som "experts en humanitat", perquè la nostra fe ens porta sempre a salvar la persona i a considerar-la per damunt de tot. Aquest és el nostre humanisme, entre altres humanismes; però el nostre sempre fa referència a Déu. Som experts en humanitat, però no som simples humanistes, no ens oblidem de parlar de Déu. Avui, si no parlem de Déu nosaltres, qui ho farà? I com ho farà?

L'absència física de Jesús en el món reclama la nostra presència. Amb tota propietat, cada batejat és un "alter Christus", un altre Crist, i compartim tots la missió de fer-lo conèixer en el nostre món concret, no només amb la Paraula, sinó, sobretot, amb el testimoni de la nostra vida.

Enric Roura



UNA NOVA NORMALITAT

Si Déu vol, el proper dissabte, 30 de maig, vigília de la Pentecosta, a 2/4 de 8 del vespre, tornarem a celebrar missa a l'església parroquial, després de dos mesos i mig de confinament. L'endemà, diumenge, hi haurà misses a les 9 i a les 12.

També es dirà la missa de l'Antiga, a les 10. Però a la capella de Santa Anna encara trigarem unes setmanes més a restituir-hi el culte.

A partir de dilluns 1 de juny, tenim previst recuperar les misses de cada dia. Les direm totes a l'església parroquial, a 2/4 de 8 vespre, inclòs el dimarts. De moment, queden en suspens les celebracions de la Paraula de les 9 del matí.

Les parròquies de Santa Teresa i la Sagrada Família no reprendran les misses fins al primer cap de setmana de juny (dissabte 6 i diumenge 7), d'acord amb el següent horari:

- Els Pins (Sagrada Família):
Dissabte a les 20.00 h (català),
Diumenge a les 11.00 h (castellà).
- Santa Teresa (ca la Guidó):
Diumenge a les 9.30 h (castellà).

Si bé s'han relaxat les mesures del confinament, la pandèmia continua i sempre podria haver-hi un rebrot. Per tant, no podem abaixar la guàrdia en la prevenció de contagis.

En entrar a l'església, ens desinfectarem les mans amb gel hidroalcohòlic. És obligatori dur mascareta. S'assignarà a cada fidel el lloc on seure. No repartirem cap full de cants. La bacina es passarà a la sortida. Tothom combregarà a la mà i en silenci. Les paraules que acompanyen la comunió s'hauran dit abans des del lloc. Les partícules consagrades i el calze estaran coberts en tot moment...

Pot semblar que aquestes mesures són dificultoses, però segur que ens hi acostumarem ben aviat. Tant important és preservar la salut del cos com la de l'esperit.

Finalment, us recordo que és a la venda el llibre del centenari, a 15 euros cada exemplar. Es pot trobar a la rectoria, de dilluns a divendres, de 20.15 a 21.00 h.

Enric Roura, rector.

DRETS EN TEMPS DE VIRUS

Un simple virus, que ni tan sols és un ésser viu, ha aconseguit sumir en una gran crisi tot el món, una crisi sanitària, econòmica, social i política.

La majoria dels governs han decretat el confinament a casa, i per aconseguir-ho van haver de desplegar una campanya comunicativa impressionant. Les metàfores utilitzades han estat bèl·liques: estem en guerra, guerra al virus, tots som soldats, vencerem, els herois... les metàfores comunicatives serveixen per preparar la població a acceptar les mesures que implantarà.

Aquesta pandèmia ha servit per posar en marxa mesures securitàries, amb restriccions de drets fonamentals: així, se'ns ha tret el dret de mobilitat (no podíem sortir de casa excepte per comprar menjar o medicaments), el dret de manifestació, el dret de reunió o el dret d'ocupar l'espai públic. La policia tenia la tasca d'impedir, sota coaccions, que sortíssim de casa i exercíssim qualsevol d'aquests drets. Aquests drets sabem que lentament els anirem recuperant, com ja ho estem veient, però la meva gran preocupació està en anticipar quina part d'aquests drets no recuperarem. L'experiència de l'11-S (la crisi del terrorisme) ens mostra que hi ha mesures que es van aplicar en moments de crisi que no s'han revertit, com entrar en un aeroport amb líquids de més de 100 ml o Guantánamo que mai ha estat tancat.

Una altra mesura securitària posada en marxa, amb diferents intensitats, ha estat el control de la població mitjançant aplicacions de mòbil, unes aplicacions que de manera voluntària (a Europa) o de

manera obligada (Xina o Corea del Sud) permeten saber si tens o no el virus, els teus moviments i, en cas de tenir el virus, saber les persones amb qui has tingut contacte i aïllar-les. A Europa moltes persones fascinades per les tecnologies voluntàriament accepten baixar aquestes aplicacions, però amb això estem contribuint voluntàriament a perdre el dret a la **privacitat**. Recordem les paraules d'Hannah Arendt: un govern autoritari el primer que elimina és el dret a la privacitat. Cal que no cedim drets, que no ens deixem fascinar per la tecnologia i no acceptem que l'estat impulsi tecnologies de control social. No és l'estat el que ha de controlar la societat, és la societat la que ha de controlar l'estat.

En una crisi sanitària com aquesta és rellevant que reflexionem sobre el concepte de seguretat, que ens formulem preguntes com: la seguretat de qui? Qui és l'objecte de la seguretat? I ¿la seguretat enfront de què? ¿De què ens hem de protegir? Aquesta epidèmia ens mostra que la seguretat com a absolut no existeix, que som vulnerables, que no hem d'obsessionar-nos amb el virus, que la por al virus no pot dominar-nos: hem de tenir-li respecte, ser prudents, però no podem deixar-nos vèncer per la por. En el llenguatge bèl·lic d'aquests dies, l'enemic és el veí, les persones que ens envolten i que són capaços de transmetre'ns el virus. No hem de caure en aquests raonaments i en aquestes pors. La nostra seguretat no passa per una aplicació que ens digui si al nostre voltant hi ha algú amb virus; la nostra seguretat rau en tenir un sistema sanitari que pugui atendre'ns, cuidar-nos i curar-nos en cas

de contraure el virus. Quan les persones pensen que l'enemic és el veí que pot contagiar-nos, sorgeixen actituds i actuacions racistes contra xinesos, gitanos, contra els pobres o fòbies contra el personal sanitari. No ens hem de deixar dominar per la por, un virus no és un perill, un virus és un risc que cal assumir i gestionar.

En termes de governança és preocupant el balanç que es faci quan passi la crisi, Quin govern ha estat més eficaç per gestionar una crisi d'aquest tipus? Un govern autocràtic com el xinès o una democràcia

com a Europa/Espanya? Aquesta crisi incrementarà el nombre de persones que donen suport a formes polítiques autoritàries, donarà suport als partits que mostren formes de "mà dura" i que aposten per recentralitzar competències i disminuir el grau de competències de les comunitats autònomes.

Encara que estiguem mig confinats, cal tornar a l'activisme social, cal estar atents a no perdre drets en nom de la seguretat.

Tica FONT
(Extret de la revista L'AGULLA, núm. 120)

ASCENSIÓ

Aneu per tot el món i prediqueu el missatge joïós (Marc 16,25)

Alguns, potser, van tenir mandra quan van sentir: "Aneu i prediqueu".

Hauria estat més còmode tornar plàcidament a casa,

amb tota l'esplendor de maig,

amb tota l'eufòria del miracle,

amb la intensitat i la dolcesa del record

de tres anys incomparables,

i tornar a la feina i la rutina,

com tants altres,

però amb un tresor secret de plenitud.

En lloc d'això, en canvi,

aquesta herència dura, lluminosa, perillosa, comprometedora i rara:

anar a parlar d'un Déu crucificat i un ordre nou,

d'un amor invisible i una alegria estranya,

a provocar el somriure dels escèptics, la ira dels poderosos, el desconcert de la gent i el menyspreu dels savis.

Tant de bo hagués pujat del tot al cel, i ens esperés allà, sense el feixuc encàrrec!

Sí, ves-te'n del tot, no ens comprometis:

en tenen prou amb menjar i beure, amb muntanya i platja,

amb televisió i cinema,

amb uns quants amics i una feina raonable;

están satisfets així: que no ho veus?

Per què creus que els fas cap falta?

Deixa'm prescindir d'ells, espolsar-me d'ells,

Viure en el teu goig sense les seves traves!

Dijous d'Ascensió: que bells, els camps.

Quin pes de món en la Paraula.

(David Jou)